

VM 24-timmarslöpning

Bidrag från Rune Larsson
2008-10-19

VM 24-timmarslöpning

Nu har det korats två nya världsmästare i 24-timmarslöpning. En manlig och en kvinnlig. Japanen Ryoichi Sekiya vann bland herrarna på 272 km 443 meter. Det är nästan en mil längre än vad jag presterat på ett dygn. Fransyskan Anne-Marie Vernet ka tituleras sig världsmästarinna. Hon pressades i en oerhört jämn kamp av sin landsmaninna Anne-Cecile Fontaine. Till slut skiljde det bara drygt 400 meter mellan de två. Kan någon föreställa sig hur en så utdragen kamp, där varje meter räknas, torde ha känts för de två tjejerna? En spurtstrid i ett maratonlopp kanske varar i högst 10 minuter (jo – jag anser att man kan prata om spurt även när den är segt utdragen och inte bara kort och intensiv). Här pågick den förmodligen under en hel timma, minst. De båda fransyskorna var säkert rejält utmattade. Ingen kunde stanna för toalettbesök eftersom det kostat dem distans, ingen kunde bejaka kroppens signaler att dra ner på tempot för att skona alla dessa muskler och nerver som redan är överanvända. En av dem kommer att förlora kampen. Förlora trots abnorma ansträngningar under ett helt dygns tid. Hur känns det? När dygnet var slut hade Vernet segrat med resultatet 238 km 762 meter. Hon är världsmästarinna. I min värld är Fontaine också en slags mästarinna. Hon vågade ta kampen. Vid närmare eftertanke är begreppet ”förlora kampen” felplicerat här. Den som tar kampen och kämpar så tappert förlorar inte även om medkampen kommer före.

Jag skulle ge mycket för att se en sådan kamp mellan två fantastiska idrottskvinor. Jag skulle gärna vilja vara med om en sådan kamp själv. Det har jag faktiskt fått uppleva också. I Spartathlon 1997 hade jag en spurtstrid om tredjeplatsen. Imre Iles kom ikapp mig när det var någon kilometer kvar. Jag svarade på attacken trots att jag var helt slut. Vi spurtade som vansinniga och jag kom först av oss två. Den spurtstriden är en av mitt livs förnämsta upplevelser.

Sverige hade flera deltagare i loppet. Åsa Hellstorp, en småbarnsmamma från Varberg, blev bästa svenska på 191 km 428 meter. Enligt ViaMichelins vägguide är det 187 kilometer från Varberg till Lund. Åsa sprang så långt och lite till på ett dygn. Det ger perspektiv på vad löparna presterar. Reima Hartikainen var bäste manlige löpare från Sverige. Han sprang 224 km.

Jag tror att svenskarna skulle ha presterat ännu bättre om de haft mera tid i Korea innan loppet. Nu kom de bara någon dag innan allt startade. Dygnsomställningen torde ha slitit på dem rejält. Min förhoppning var annars att Henrik Olsson skulle springa över 26 mil. Han har förmodligen kapacitet åt det hållet, men kom inte till sig rätt här.

Dean Karnazes, som jag bloggat om tidigare, var med och representerade USA. Hur gick det då för detta fenomen, mannen som givits utmärkelsen ”Best Outdoor Athlete”, samt klassats som ett uthållighetsfenomen. Karnazes var den förste som gav upp. Han kom 77 kilometer. Om han haft en bra dag och tangerat sitt personbästa, 238 km 800 meter, hade han faktiskt kunnat vinna damklassen med 38 meters marginal före Anne-Marie Vernet. Om han varit en dam, förstås. Den spurtstriden hade jag också gärna sett.